

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Józef Wierzbicki

po rozpoznaniu w dniu 17.04.2019 r. sprawy

A. L. (1), ur. (...) w C.,

syna R. i L. z domu K.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 03 czerwca 2018 roku w G. w saloniku prasowym Kolporter poprzez użycie w transakcji karty zbliżeniowej bankomatowej banku (...) należącej do pokrzywdzonego I. V., pokonał zabezpieczenia elektroniczne, włamując się do systemu bankowego, a następnie dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 49,50 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci tytoniu, czym działał na szkodę I. V., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w artykule 64 § 2 k. k. wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku sygn. akt II K 52/13 na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 26 marca 2013 roku do 25 marca 2016 roku, a stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k. k. i art. 157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 12 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k.;

II. w dniu 03 czerwca 2018 roku w G. w sklepie (...) poprzez użycie w transakcji karty zbliżeniowej bankomatowej banku (...) należącej do pokrzywdzonego I. V., pokonał zabezpieczenia elektroniczne, włamując się do systemu bankowego, a następnie dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 49,50 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci tytoniu, czym działał na szkodę I. V., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w artykule 64 § 2 k. k. wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku sygn. akt II K 52/13 na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 26 marca 2013 roku do 25 marca 2016 roku, a stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k. k. i art. 157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 12 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k.;

III. w dniu 03 czerwca 2018 roku w G. w sklepie PHU (...) S. C. poprzez użycie w transakcji karty zbliżeniowej bankomatowej banku (...) należącej do pokrzywdzonego I. V., pokonał zabezpieczenia elektroniczne, włamując się do systemu bankowego, a następnie dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 49,50 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci tytoniu, czym działał na szkodę I. V., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w artykule 64 § 2 k. k. wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku sygn. akt II K 52/13 na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 26 marca 2013 roku do 25 marca 2016 roku, a stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k. k. i art. 157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 12 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k.;

IV. w dniu 03 czerwca 2018 roku w G. w sklepie PHU (...) S. C. poprzez użycie w transakcji karty zbliżeniowej bankomatowej banku (...) należącej do pokrzywdzonego I. V., pokonał zabezpieczenia elektroniczne, włamując się do systemu bankowego, a następnie dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 49,50 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci tytoniu, czym działał na szkodę I. V., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w artykule 64 § 2 k. k. wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku sygn. akt II K 52/13 na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 26 marca 2013 roku do 25 marca 2016 roku, a stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k. k. i art. 157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 12 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k.;

V. w dniu 03 czerwca 2018 roku w G. w sklepie PHU (...) poprzez użycie w transakcji karty zbliżeniowej bankomatowej banku (...) należącej do pokrzywdzonego I. V., pokonał zabezpieczenia elektroniczne, włamując się do systemu bankowego, a następnie dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 49,50 zł stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci tytoniu, czym działał na szkodę I. V., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej jednego roku pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w artykule 64 § 2 k. k. wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku sygn. akt II K 52/13 na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 26 marca 2013 roku do 25 marca 2016 roku, a stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k. k. i art. 157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 12 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k.;

VI. w dniu 30 czerwca 2018 roku w G. dokonał kradzieży dokumentów wydanych na nazwisko B. D. w postaci karty płatniczej VISA Banku (...), karty płatniczej MasterCard Banku (...), irlandzkiego dowodu osobistego oraz ukrył dokumenty w postaci europejskiej karty ubezpieczenia zdrowotnego, irlandzkiej karty miejskiej, którymi to dokumentami nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, czym działał na szkodę obywatela Irlandii B. D., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w artykule 64 § 2 k. k. wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku sygn. akt II K 52/13 na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 26 marca 2013 roku do 25 marca 2016 roku, a stanowiącego przestępstwo z art. 280 § 1 k. k. i art. 157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k.,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 i 5 k. k. w zb. z art. 275 § 1 k. k. w zb. z art. 276 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k.

I. oskarżonego A. L. (1) uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I. – V. aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że czyny te stanowią ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k. k., każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k. skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VI. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 278 § 1 i 5 k. k. w zb. z art. 275 § 1 k. k. w zb. z art. 276 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 k. k. na podstawie art. 278 § 1 k. k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k. k., art. 85 a k. k., art. 86 § 1 k. k., art. 91 § 2 k. k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I. i II. sentencji wyroku i wymierza oskarżonemu karę łączną 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 62 k. k. orzeka system terapeutyczny wykonania tej kary;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k. k. zobowiązuje oskarżonego A. L. (1) do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego I. V. kwoty 247,50 (dwieście czterdzieści siedem złotych pięćdziesiąt groszy) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 28 czerwca 2018 roku (jeden dzień) oraz od dnia 30 czerwca 2018 roku, od godziny 21.30 do dnia 2 lipca 2018 roku, do godziny 13.30 (dwa dni), przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami) oraz § 17 ust. 1 pkt 1, § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. P. kwotę 738 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VII. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k. oraz art. 624 k. p. k. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 1569/18

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k. oraz wnioskiem obrońcy oskarżonego, Sąd ograniczył zakres uzasadnienia wyroku do wyjaśnienia rozstrzygnięć co do kary i innych konsekwencjach prawnych czynu.

Sąd zważył, co następuje :

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd doszedł do przekonania, że sprawstwo i wina oskarżonego A. L. (1) w zakresie zarzucanych mu czynów nie budzą wątpliwości.

Przestępstwo kradzieży z włamaniem uregulowane jest w przepisie art. 279 § 1 k. k., zgodnie z którym odpowiedzialności podlega ten, kto kradnie z włamaniem. Dwuaktowy charakter tego przestępstwa polega na tym, że składa się ono z dwóch odrębnych, aczkolwiek powiązanych ze sobą czynności sprawczych. Te dwie czynności sprawcze składają się na jeden czyn. Czynność polegającą na zaborze należy rozumieć jak na gruncie art. 278 § 1 k. k., na co wskazuje użycie sformułowania „kto kradnie”. Z kolei „włamanie” oznacza pokonanie przeszkody utrudniającej dostęp do mienia. W doktrynie od dawna ugruntowany jest pogląd, że „włamanie” oznacza zachowanie polegające na usunięciu przeszkody, stanowiącej zabezpieczenie danego przedmiotu, przy czym wskazuje się, że nie musi ono polegać na stosowaniu siły fizycznej. Utrwalone poglądy eksponują cel, dla którego ustanowiona została przełamana przez zachowanie sprawcy bariera. Istota włamania sprowadza się więc nie tyle do fizycznego uszkodzenia lub zniszczenia przeszkody chroniącej dostępu do rzeczy, lecz polega na zachowaniu, którego podstawową cechą jest nieposzanowanie wyrażonej przez dysponenta rzeczy woli zabezpieczenia jej przed innymi osobami (Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 KK pod. red. A. Zolla, wyd. II, Zakamycze).

Od dawna także judykatura przyjmuje, że dokonanie płatności kartą płatniczą w formie tzw. płatności zbliżeniowej przez osobę nieuprawnioną, która weszła w posiadanie karty wbrew woli jej właściciela, stanowi przestępstwo kradzieży z włamaniem (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 22 marca 2017 r., sygn. III KK 349/16).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd nie miał wątpliwości, że A. L. (1) wypełnił znamiona czynu z art. 279 § 1 k. k. swoim zachowaniem w saloniku prasowym Kolporter, w sklepie (...), dwukrotnie w sklepie PHU (...) S.C. oraz w sklepie PHU (...) w dniu 3 czerwca 2018 roku polegającym na użyciu karty zbliżeniowej bankomatowej banku (...) należącej do pokrzywdzonego I. V., pokonał zabezpieczenia elektroniczne, przez co włamał się do systemu bankowego, a następnie za każdym razem dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 49,50 zł, stanowiących płatność za zakupiony towar w postaci tytoniu.

Ponadto Sąd nie miał też wątpliwości, że zebrany w materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu A. L. czynu zarzucanego mu w punkcie VI. aktu oskarżenia. Dokonując w dniu 30 czerwca 2018 roku w G. kradzieży dokumentów wydanych na nazwisko B. D. w postaci karty płatniczej VISA Banku (...), karty płatniczej MasterCard Banku (...), irlandzkiego dowodu osobistego oraz ukrywając dokumenty w postaci europejskiej karty ubezpieczenia zdrowotnego, irlandzkiej karty miejskiej, którymi to dokumentami nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, A. L. (1) wypełnił znamiona czynów penalizowanych w art. 278 § 1 i 5 k. k. , art. 275 § 1 k. k. i art. 276 k. k.

Co więcej, wszystkich ww. czynów A. L. (1) dopuścił się w warunkach recydywy, tj. w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary, będąc uprzednio skazanym w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w artykule 64 § 2 k. k. wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku sygn. akt II K 52/13 na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 26 marca 2013 roku do 25 marca 2016 roku za przestępstwo z art. 280 § 1 k. k. i art. 157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k. Nadto, jako że czyny zarzucane oskarżonemu w punktach I. – V. aktu oskarżenia stanowiły przestępstwa kradzieży z włamaniem, uznać należało, że zostały popełnione w warunkach tzw. multirecydywy (art. 64 § 2 k. k.). Ostatni czyn (pkt VI.) nie stanowił żadnego z przestępstw wymienionych w katalogu z art. 64 § 2 k. k. (tj. umyślne przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu, przestępstwo zgroźenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia), przez co należało uznać, że czyn ten został popełniony w warunkach recydywy podstawowej (art. 64 § 1 k. k.).

Sąd nie znalazł żadnych podstaw do stwierdzenia, iż w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów, zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę A. L. (1), co jednoznacznie potwierdza dowód z opinii biegłych z zakresu psychiatrii. A. L. (1) nie był ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swojego czynu przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. A. L. (1) jest i już w trakcie popełniania czynów był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego. Sprawca naruszył przepisy obowiązującego prawa, zdając sobie sprawę z ich treści i zagrożenia karnego, jakie niesie zachowanie w opisanym kształcie – kradzież to przestępstwo pospolite, którego karalność jest w społeczeństwie powszechnie znana. A. L. (1) jest całkowicie zdolny do poniesienia odpowiedzialności karnej za zachowanie, którego się dopuścił.

Stopień szkodliwości społecznej czynów przypisanych A. L. (2) był znaczny. Mimo, że szkoda wyrządzona wszystkimi czynami nie jawi się jako wygórowana, to jednak należało mieć na uwadze, że sprawca działał z premedytacją, z chęcią łatwego zysku, w sposób zuchwały i z całkowitym brakiem poszanowania dla mienia innych osób.

Jako, że czyny zarzucane oskarżonemu w punktach I. – V. aktu oskarżenia popełnione zostały z wykorzystaniem takiej samej sposobności, przy czym co do żadnego z nich do tej pory nie zapadł chociażby nieprawomocny wyrok, a każdy z nich wypełnia znamiona tych samych przepisów ustawy karnej (art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k.), Sąd uznał, że stanowią one ciąg przestępstw (art. 91 § 1 k. k.), za który, w punkcie I. wyroku, wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności. Kary tej nie sposób uznać za nadmiernie surową, zwłaszcza, że - z uwagi na działanie przez oskarżonego w ramach recydywy wielokrotnej - maksymalna kara, jaką Sąd mógł wymierzyć za te czyny, wynosiła 15 lat pozbawienia wolności.

W punkcie II. wyroku, uznając A. L. (1) winnym czynu zarzucanego mu w punkcie VI. aktu oskarżenia, Sąd wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na niekorzyść A. L. (1) przemawiają przede wszystkim okoliczności wpływające na ocenę stopnia szkodliwości społecznej jego czynów (opisane powyżej), a także fakt, że był on aż czternastokrotnie (!) karany przed popełnieniem przypisanych mu niniejszym wyrokiem czynów, głównie za przestępstwa podobne, co świadczy o tym, że oskarżony jest osobą wysoce zdemoralizowaną, która z popełniania przestępstw przeciwko mieniu uczyniła sobie sposób na życie.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał fakt, że oskarżony przyznał się do popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I – V. aktu oskarżenia.

Orzeczenie wobec A. L. (1) jednym wyrokiem dwóch jednorodzących kar za ciąg przestępstw i przestępstwo zrodziło konieczność ich połączenia. W efekcie, w punkcie III. wyroku wymierzono A. L. (2) karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając karę łączną w niniejszej sprawie, Sąd mógł orzec ją w wymiarze od 2 lat pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Za częściową absorpcją przemawia bliski związek czasowy i miejscowy popełnionych przestępstw. Przyjęcie pełnej absorpcji uniemożliwił brak tożsamości osoby pokrzywdzonej co do wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów – czyny zarzucane w punktach I.-V. aktu oskarżenia popełnione zostały na szkodę I. V., a czyn zarzucany w punkcie VI. na szkodę B. D.. Co więcej, przeciwko zastosowaniu całkowitej absorpcji kar przemawiał nade wszystko wzgląd na cele kary. W ocenie Sądu, niewychowawczym posunięciem byłoby niejako premiowanie oskarżonego łagodniejszym wymiarem kary z tego tylko powodu, że dopuścił się on kilku czynów, odznaczających się znacznym stopniem szkodliwości społecznej w bliskiej odległości czasowej.

Sąd uznał, iż do osiągnięcia względem A. L. (1) wychowawczych i prewencyjnych celów kary przyczynić się może orzeczenie jedynie bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Oskarżony dopuścił się kilku czynów o wysokim stopniu szkodliwości społecznej, był wielokrotnie karany za przestępstwa umyślne, w tym za przestępstwa podobne. Dotychczasowa jego postawa życiowa oraz sposób i okoliczności popełnienia czynu nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że jest on sprawcą do głębi zdemoralizowanym i odpornym na resocjalizację, a popełnianie przestępstw przychodzi mu z łatwością. Wobec takich osób konieczne jest konsekwentne karanie nawet za stosunkowo drobne przestępstwa. W ocenie Sądu, prognoza kryminologiczna wobec A. L. (1) jest jednoznacznie negatywna. Ujawnione w sprawie okoliczności nie pozwalają żywić nadziei, iż będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Zdaniem Sądu, mimo, iż oskarżony przyznał się częściowo do zarzucanych mu czynów, to jednak jego postawa nie wskazuje na to, by żałował tego, co zrobił. Przyznanie się do winy wynikało nie ze szczerego żalu, a raczej z suchej kalkulacji i wyrachowania – A. L. (1) próbował wykorzystać fakt stwierdzenia u niego lekkiego upośledzenia umysłowego do uniknięcia odpowiedzialności karnej za przestępstwa, w trakcie popełniania których – jak wynika z opinii biegłych - był w pełni poczytalny.

Sąd uznał, iż za zastosowaniem wobec oskarżonego bezwarunkowej izolacji przemawia przede wszystkim wzgląd na cele prewencyjne kary, w ocenie Sądu, zasadne jest całkowite odizolowanie oskarżonego od reszty społeczeństwa, a wydając niniejszy wyrok Sąd chciał uzmysłwić oskarżonemu, że dopuszczając się w przyszłości kolejnych przestępstw, a zwłaszcza przestępstw o podobnym ciężarze gatunkowym, musi się liczyć z perspektywą osadzenia w zakładzie karnym. W świetle całokształtu okoliczności obciążających, w tym przede wszystkim faktu, że przypisane oskarżonemu w punkcie I. wyroku czyny popełnione zostały w warunkach recydywy wielokrotnej, a czyn przypisany w punkcie II. wyroku - w warunkach recydywy podstawowej, nie sposób uznać poszczególnych kar jednostkowych i w efekcie orzeczonej kary łącznej za nadmiernie surowe.

Na podstawie art. 62 k. k. Sąd orzekł o systemie terapeutycznym wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu A. L. (2), mając na uwadze, iż wykonanie kary pozbawienia wolności winno odbywać się zgodnie z zasadą indywidualizacji oddziaływania na skazanego, tak, by jak najpełniej zrealizować cel wychowawczy i zapobiegawczy, w niniejszej sprawie – z uwagi na uzależnienie oskarżonego od alkoholu, a także rozpoznane przez biegłych cechy organicznych zaburzeń osobowości.

W punkcie IV. sentencji wyroku Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu I. V. poprzez zapłatę kwoty 247,50 zł. W ocenie Sądu, rozstrzygnięcie to powinno wzmocnić wychowawcze oddziaływanie orzeczonej kary i wyeksponować w świadomości oskarżonego naganny charakter popełnionego czynu.

W punkcie V. sentencji wyroku na poczet orzeczonej wobec A. L. (1) kary pozbawienia wolności zaliczono okres faktycznego pozbawienia wolności w sprawie (zatrzymania). Orzeczenie to miało charakter obligatoryjny.

W punkcie VI. sentencji wyroku zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego adw. A. P. wynagrodzenie tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Przyznana kwota jest

adekwatna do nakładu pracy obrońcy i mieści się granicach określonych w przepisach wskazanych w tej części orzeczenia.

Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego, małe możliwości zarobkowe oraz długą perspektywę osadzenia w zakładzie karnym, Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych w sprawie.